

v noci nebo nejpозději v ranních hodinách – před sedmou ráno.

Mischkolnig nakonec díky své vytrvalosti, která se přítomným dost zajídala, přece jen dosáhl toho, aby byla do zápisu pod bodem různé zařazena také záležitost s hřebíky. Ne sice jako samostatné usnesení, to nebylo odsouhlaseno, souhlasili však se zmínkou v zápisu. Aby náhodou někdy někdo neřekl, že zrovna on, který je tu doma, včas nekonal.

Byl spokojený, že dosáhl aspoň toho.

Ve své kanceláři otevřel složku s označením Gorjan, když je teď záležitost s hřebíky aspoň úředně zaznamenaná, ač ne vyřízená, bude se moci trochu věnovat téhle záležitosti, kterou převzal od Sturmbannführera Hochbauera. Až se příště setká s lékařovou dcerou, řekne jí, jestli se dá něco udělat. Nejspíš se nedá udělat nic. Vězeň sice tvrdí, že byl na cestě z Lublanč, protože trať směrem na Maribor byla zablokována, a v Celje přesešel na vlak přes Dravograd. V Mislinji ho zatklí, protože tam zůstal trčet v nějaké hospodě. Skutečně měl na sobě civilní šaty, dokumenty měl v pořádku, ale jen tak ho nezatklí, příběh je podivný, uvidíme.

14

V březnu čtyřiačtyřicátého padl Valentin Gorjan v Mislinji nedaleko Slovinského Hradce do rukou strážníků úplně namol.

Byl mladý, opil se. Dostali ho.

Dostali ho poté, co s sebou z Pohorje celou noc sněhem – bylo téměř jaro, ale až do údolí leželo ještě spousta sněhu – táhl zraněného spolubojovníka Petera a v údolí nedaleko Mislinje ho předal rodině. Ježíši, náš Peter, naříkala stará paní v noční košili, co to s tebou udělali? Mlč, mami, okřikla ji Peterova sestra, vidíš přece, co mu udělali. Chvatně mu začala obvazovat prostřelený a roztráštěný loket. Valentin si oblečený lehl do postele a rázem usnul. Probudil se až kolem poledního, vyskočil z postele a popadl pušku. I když v téže chvíli už věděl, že je v bezpečí, že se mu v tom domě nemůže stát nic nepředvídaného, s puškou v ruce a po špičkách došel ke dveřím. V kuchyni někdo rachotil hrnci, tiše pootevřel dveře a spatřil starou paní v zástěře, ohlédla se a vlídně mu pokývla. Byla to matka jeho raněného spolubojovníka. Peter nikde nebyl, ještě v ranním šeru ho sestra a její muž převlékli a odvezli. Kam? Do bezpečí, řekla stará paní, k příbuzným. A kde jsou ostatní? V práci, řekla paní, dcera pracuje na poště, vnoučata jsou ve škole. Uvědomil si, lidé chodí do práce a děti do školy, život, který už neznal. Uklidnil se, odložil pušku a přiblížil se k oknu. Bylo třeba počkat do večera, aby se mohl vrátit k oddílu. Venku svítilo slunce, dole pod stavením na úbočí kopce ležela vesnice, zahlédl zvoníka, který před kostelem odhazoval sníh, ze střeš kapalo, z komínů stoupaly provázky dýmu. Napadlo ho, že lidé v těch teplých domech, kde v kamnech praskají polínka, žijí, jak žili vždycky a jak on v posledních měsících skoro žít zapomněl. Jeho život byl v tu dobu takový, jaká byla minulá noc. Brodil se sněhem, táhl za sebou naříkajícího Petera, který mu klouzal z rukou,